

момиченцето на Филта, и въ малко време бѣхх вече далечъ отъ града Чанакъ-кале.

Когато стигнхх въ Адрамитъ, Мацко испытѣ другаря си гѣмъ кое пристанище можахх да са управѣтъ и отъ тамъ безопасно да преминѣтъ въ Цари-градъ.

— Въ пристанището на Бандерма! отговори морякътъ.

— Колко денье ни трѣбать, кираджи, за да стигнемъ въ Бандерма отъ туъ? Попита Мацко кираджиѣта.

— Трѣбать ни осемнадесетъ часа до Балжкесеръ, и осемнадесѣтъ отъ тамъ до Бандерма, сирѣчь кажѣте трѣбать четири дни.

Нощувахх въ едно бѣдно ханче, и на заранѣта трѣгнхх за Балжкесеръ. По пѣтя Мацко не преставаше да распытва дѣцата и да имъ прави хиляды угожденія; и тѣмко подиръ осемнадесетъ часа стигнхх въ Балжкесеръ, като пѣтувахх презъ живописны мѣстности и плодородны земи безъ да имъ са случи нищо неприѣтно.

Въ Балжкесеръ си починхх пакъ двадесетъ и четири часа въ едно ханче и трѣгнхх за Бандерма, отъ дѣто щѣхх да трѣгнѣтъ по море за Цариградъ. Бѣхх вече изминѣли полуината пѣтя и стигнѣли въ една дълбока долина, дѣто широка рѣка прави предѣла на едно зейбешко село, на което жителитѣ сѣ твърдѣ гостопрѣимны челоуѣцы; бѣше мощъ богато слѣзохх отъ конѣтъ си и влѣзохх въ хана на реченното село.

Въ салона на хана имаше много мусулманы *Зейбецы*, които приготвяхх кафе за новоприходящитѣ пѣтници и посѣтители и единъ младъ момъкъ, когото щомъ видѣ Мацко искрѣщѣ отъ радость и почудванье, като рече:

— Какъ! тука ли си ты Глистра!

— О, Мацко! дѣте мое Мацко! И ты тука? Какво търсишъ? Какъ са намѣри?

— Отървахх тѣзи дѣца!